

*„Nem vagyunk egymagunkban,
nem vagyunk a világban, a világban pusztán,
mert a világban vagyunk, a szenvedések között élünk,
élünk a halálban, és mégsem a halál a mi életünk,
a mi világunk mégsem a keserű, a reménytelen könnyek,
hanem az Ég, az Ég a mi otthonunk és Isten az Atyánk,
és a lakomán, ahova hivatalosak vagyunk, ahova bemehetünk,
az otthonban Ő maga, az értünk önmagát odaadó Bárány jár körül és
szolgál mindenkinek.”*

Nagyböjt 1. vasárnapja

Ter 9,8-15
1 Pét 3,18-22
Mk 1,12-15

Jézus vadállatok között volt, és angyalok szolgáltak neki.

Vadállatok között volt - itt volt a világban.

A szenvedések pusztájában volt, alászállt a halál éjszakájába.

Itt volt velünk Jézus. Egy mivelünk.

Magára vette szenvedéseinket, és viselte halálunkat.

De Jézus ebben a pusztában, itt a világban, a vadállatok között, a halál magányában mégsincs egymagában.

Jézus ott van az Atyában, az Égben van,

angyalok veszik Őt körül, és szolgálnak neki éjjel és nappal,

szünetet nem ismerve kiáltják a Trónnál: Áldott vagy!

Dicsőítik Őt, Őt, a Szentet, Őt, az Istent.

Vadállatok között volt,

és amikor itt volt a világ szenvedéseinek pusztájában Jézus,

amikor alászállt a mi halálunk magányába,

akkor ott volt az Égben.

Ugyanakkor.

És azt mutatta meg Jézus minekünk, hogy ez lehetséges.

Azt mutatta meg nekünk, hogy lehetünk itt a világban, itt is kell lennünk,

járunk a szenvedések kövei között, és nap mint nap kövekbe ütjük a lábunk.

Itt vagyunk a halál sötét magányában, megyünk a pusztulás útján.

És ebben a reménytelenségben mégsem vagyunk remény híján,

a halálban mégis van nekünk fényünk,

van nekünk élet, fölragyog az örök, a dicsőséges Ég.

Körülöttünk van, nemcsak fölöttünk, nem messze tőlünk,

hanem itt van a szívünkben, és körülvesz bennünket az Isten.

A hűséges Szeretet Ő, a mi szövetséges Istenünk,

úgy vesz körül bennünket, mint a szívárvány, mert Atyánk Ő.

És ezért Ő kenyeret ad az Őt kérő fiaknak,

az ajtót pedig nem zárja be a könyörgők előtt, hanem inkább kitárja,

és hív bennünket, hív a lakomára, és a lakomán maga Isten szolgál nekünk.

Szolgál, igen, eljött az Ő Egyszülötte, azért jött el, hogy szolgáljon mindenkinek.

Önmagát szolgálja fel, Ő az Étel - ó milyen íz ez ezen a lakomán!

És milyen bor az Ő kiontott drága vére,

és milyen élet az Ő dicsősége, akibe öltözködünk.

Ő a díszünk, az ékességünk. Angyalok szolgáltak neki.

Nekünk pedig az angyalunk Jézus, Ő szolgál minekünk.

És az Atyánk az Isten, a mindenek Teremtője, az Örökkévaló.

És a Lélek a mi Vigasztalásunk,

mindennapi vigaszunk a pusztán, a szenvedés kövei között,

olyankor, amikor kőbe ütjük a lábunk, Ő törli le a könnyeink.

Nem vagyunk egymagunkban,

*nem vagyunk a világban, a világban pusztán,
mert a világban vagyunk, a szenvedések között élünk,
élünk a halálban, és mégsem a halál a mi életünk,
a mi világunk mégsem a keserű, a reménytelen könnyek,
hanem az Ég, az Ég a mi otthonunk és Isten az Atyánk,
és a lakomán, ahova hivatalosak vagyunk, ahova bemehetünk,
az otthonban Ő maga, az értünk önmagát odaadó Bárány jár körül és szolgál mindenkinek.*

Jézus ezt mutatta meg nekünk a pusztában,
amikor vadállatok között volt és angyalok szolgáltak neki.

Megmutatta nekünk azt a világot, amely már nem a régi,
a mi világunkat, amely új, azt a földet, amely mennyei,
és azt az Eget, aki maga a Szeretet, az Isten.

Megmutatta a mi örömünket, és azt mondotta:

Higgyetek ebben az Örömben, mert helyetek van az Istenben,
elérkezett az Isten Országá, és veletek van.

És megmutatta azt még Jézus a pusztán, amikor a vadállatok között volt, amikor éhezett,
hogy ezek a vadállatok annak, akinek Atyja az Isten,
akinek a szíve telve van az ég békéjével,

ezek a vadállatok már nem vadak többet, talán nem is állatok: szelídek és jóbarátok.

Az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik, és nem tépi szét a gödölyét.

Ez az oroszlán ott Jézus lábainál.

És az áspiskígyó odvánál az újszülött csecsemő játszhatik,

és a halál is odasimul, nincs mérge többet,

- ó hol van a te fullánkod!? - az Élet színe előtt megszelídülnek a kövek,
kenyérre lesznek,

valóban élet, valóban öröm, öröm a pusztán.

Jézus azt mutatta meg nekünk az Ő pusztájában, hogy a mi világunk ilyen,
ilyen lehet, csak legyünk az Égben, csak bízzunk az Isten szeretetében.

És a lelkünk megtelik békével, vígasszal és erővel,

és ebből a békéből gyógyulás árad, és meggyógyítja a világot.

És odasimulnak a mi lábainkhoz a mindennapi szenvedések.

lesznek szenvedések, mert a pusztában mennek a lépteink,

de nem vadak többet, és nem reménytelenek,

és ha sírunk, a könnyeink nem keserűek, hanem meggyógyultak, békével teltek,

mert új föld lett, amiként újak az egek,

az egek a szeretet, és a földek is mennyeiek.

A kiáradt, a mindeneket mindenben önmagába foglalt Isten,

Ő az Evangélium.

Ezt mutatta meg Jézus nekünk.

Megmutatta Galileában, és megmutatta Júdea pusztájában,

és nekünk megmutatta, hogy a vadállatok között élén a világban szolgál nekünk a Szeretet,
az Örök Élet a mi életünk,

Isten az Atyánk,

és az Egyszülött Fiú, a Bárány a lakoma étele és öröme.

Amen.